

Հովելի գիրքը և Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա Ադվենտիստական Եկեղեցին - Քառասունմեկերորդ համար

Jeff Pippenger
2026-02-05

Քառասունմեկերորդ համար

Ղևտականք քսաներորդ երրորդ գլուխը ներկայացնում է զարնանային և աշնանային տոները, և տոների պատկերավոր ներկայացումը աստվածապես խորիմաստ է թե՛ կառուցվածքի մեջ, թե՛ ընդհանուր կառուցվածքի ներսում սկզբնական և ավարտական կառուցվածքների կատարյալ համապատասխանության մեջ: Գարնանային տոները և աշնանային տոները համապատասխանում են միմյանց: Գլուխը վկայում է Պաղմոնիի՝ սքանչելի Հաշվիչի մասին կրկին ու կրկին: Գլուխը հաստատուն և սքանչելի կերպով միանում է վերջին օրերի՝ հարյուր քառասունչորս հազարի պատգամին:

«23» թիվը ներկայացնում է քավությունը, որը Աստվածության և մարդկության միավորումն է: «Ղևտական» անունը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայությունը, որովհետև բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին, իսկ վերջին օրերի քահանաները նրանք են, որոնց Պետրոսը նույնացնում է որպես սուրբ քահանայություն: Պետրոսի սուրբ քահանայությունը իմաստուններն են, ովքեր հասկանում են գիտության աճը, որն առաջ է բերում Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը: Հիմարները, կամ ամբարիշտները, ինչպես Դանիելն է նրանց նույնացնում, մերժում են գիտության աճը, և Ովսեեն մեզ հայտնում է, որ այդ պատճառով նրանք մերժվում են որպես քահանաներ:

Իմ ժողովուրդը կործանվում է գիտության պակասից. քանի որ դու մերժել ես գիտությունը, ես էլ քեզ պիտի մերժեմ, որպեսզի ինձ համար քահանա չլինես. քանի որ դու մոռացել ես քո Աստծու օրենքը, ես էլ պիտի մոռանամ քո որդիներին: Ինչքան որ նրանք բազմանում էին, այնքան էլ մեղանչում էին իմ դեմ. ուստի նրանց փառքը պիտի փոխեն ամոթի: Ովսեեն 4:6, 7.

Եփրեմի հարբեցողները, որոնց Եսայիան նույնպես կոչում է «փառքի պսակ», իրենց փառքը վերածված է «ամոթի»: Օվսեեն հստակորեն նույնականացնում է, որ նրանք, ովքեր մերժում են վերջին օրերի գիտության ավելացումը, Լատդիկեայի Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին են, որովհետև նա արձանագրեց. «Իմ ժողովուրդը»: Նրա ժողովուրդը պիտի մերժվի որպես քահանաներ, և դա տեղի է ունենում վերջին չորրորդ սերնդում, որովհետև Նա պիտի մոռանա նրանց որդիներին, իսկ որդիները ներկայացնում են վերջին սերունդը:

Քավություն

«Ղևտական 23» վերնագիրը նշանակում է «մեկ հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության քավությունը»: Այս ճշմարտությունը կարելի է եզրակացնել պարզապես գրքի անվանումից՝ գլխի թվի հետ կապակցությամբ: Քավությունը, որի մասին խոսում է Ղևտական քսաներեքը, նշանակում է «մեկ դարձնել» և նույնականացնում է Աստվածության ու մարդկայնության միավորումը: Այդ միավորումը ներկայացված է Աստծո Խոսքում խորհրդանշանների բազմությամբ, որոնցից մեկը այն է, որ մարդկային տաճարը պետք է միավորվի Աստվածային տաճարի հետ:

Մարդկային տաճարն ունի «23» արական և «23» իգական քրոմոսոմներից կազմված մի կառուցվածք: Պետրոսը նշում է, որ հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայությունն «հոգևոր տուն» է: Այդ քրոմոսոմները միավորվում են այնպես, ինչպես միավորվում են տղամարդն ու կինը, և ինչ որ Աստված միավորել է, մարդը թող չբաժանի: Ամուսնությունը քավության ևս մի խորհրդանիշ է: «Ղևտական» «23»-ը նշանակում է Երկնային Քահանայապետի տաճարի և այն քահանաների տաճարի միավորումը, որոնք հարյուր քառասունչորս հազարն են:

Քսաներկու համարներ

Ղևտականք քսաներեքերորդ գլխի գարնան տոները ներկայացված են գլխի առաջին քսաներկու համարներում, իսկ աշնան տոները ներկայացված են գլխի վերջին քսաներկու համարներում: Վերջին համարը քառասունչորսերորդ համարն է՝ 1844 թվականի խորհրդանիշը, երբ Յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը, Ղևտականք քսաներեքի կատարմամբ, սկսվեց Քավության օրվա նախապատկերային իրականությունը: Քսաներեքերորդ գլուխը բաժանված է քսաներկու համարից բաղկացած երկու ժամանակաշրջանների. այդ երկու քսաներկու համարանոց ժամանակաշրջանները տրամաբանական կերպով կապված են՝ որպես տոներ, սակայն նաև տրամաբանական կերպով բաժանված են Քրիստոսի գավթի և Սրբաբանի ծառայությամբ, որը ներկայացված է գարնանով, և Նրա Սրբոց Սրբոցի ծառայությամբ, որը ներկայացված է աշնամբ:

22

Թե՛ գարնանային, թե՛ աշնանային տոները ներկայացված են քսաներկու համարներով, և այդ համարները համընկնում են եբրայական այբուբենի վկայության հետ, որը բաղկացած է «22» տառերից: «22»-ը «220»-ի տասանորդն է, իսկ «220»-ը Աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանիշն է: «220»-ը ներկայացնում է թե՛ Հուդայի ցրման 2,520 տարիների, և թե՛ Քավության Օրը տանող 2,300 տարիների սկիզբը: 2,520-ի մեկնակետը մ.թ.ա. 677 թվականն էր, իսկ 2,300-ի մեկնակետը՝ մ.թ.ա. 457 թվականը, այսպիսով նույնացնելով երկու հարյուր քսան տարին որպես Աստծո զորքի ոտնակոխ լինելու մարգարեության և Աստծո սրբաբանի ոտնակոխ լինելու մարգարեության միջև եղած կապը: Այդ երկու մարգարեություններն էլ ավարտվեցին հակասիպական Քավության Օրվա գալստյամբ՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Այդ օրը սկսվեց Քրիստոսի գործը՝ մարդկային տաճարը Աստվածային տաճարի հետ միավորելու, և այդ ժամանակ կատարվեցին թե՛ Ամբակում 2:20-ը, թե՛ Հովհաննես 2:20-ը: Ամբակումը վկայեց, որ Աստվածայինն այն ժամանակ Սրբության Սրբոցում էր, իսկ Հովհաննեսը արձանագրեց, որ միլլերական տաճարը, որ պիտի հավատքով մտներ այդ Սրբության Սրբոցը, ավարտել էր քառասունվեց տարվա ժամանակահատվածը, որը նշանավորեց միլլերական մարդկային տաճարի կանգնեցումը 1798-ից մինչև 1844 թվականը: «46» տարիների պատմությունը, որ բաղկացած է «23» և «23»-ից, ներկայացված է Ուիլյամ Միլլերի գործով, որը առաջին անգամ սկսեց ներկայացնել այդ պատմության լուրը 1831 թվականին՝ Քինգ Ջեյմս Աստվածաշնչի հրատարակումից «220» տարի անց: 1611 թվականին հրատարակված Աստվածային Խոսքը «220» տարի անց՝ 1831 թվականին, միավորվեց մարդկային պատգամաբերի հետ: Թե՛ զարնան, թե՛ աշնան տոները ներկայացված են «22» համարներով:

Միևնույն նյութի շուրջ կազմված՝ յուրաքանչյուրն երկու տողից բաղկացած քսաներկու համարները մարգարեաբար պահանջում են, որ առաջին քսաներկու համարները դրվեն հաջորդ քսաներկու համարների վրա: Այս կերպ այդ երկու տողերը համադրելով՝ դուք միացնում եք գավթի և սուրբ տեղի ծառայությունը, որ զարնան տոների մեջ ներկայացված է, Քրիստոսի՝ Ամենասուրբ Տեղում կատարվող ծառայության հետ: Այս մարգարեական մակարդակում դա ներկայացնում է երկու տաճարների միավորումը, ինչը պատկերում է Քրիստոսի հաշտեցման գործը:

Երբ առաջինից մինչև քսաներկուերորդ համարները համապատասխանեցվում են քսաներեքերորդից մինչև քառասունչորրորդ համարներին, հաստատվում է մարգարեական մի գիծ, որի մասին վկայում են եբրայական այբուբենի քսաներկու տառերը, ինչպես նաև «22» թվով ներկայացվող խորհրդանիշը, և նաև այն խորհրդանշական իմաստը, որ ներկայացվում է տոներով՝ այդ տոների սրբազան պատմության մեջ իրենց կատարման ուղեկցությամբ:

Գարնան տոների սկիզբը նախ նույնականացնում է յոթերորդ օրվա Շաբաթը, իսկ աշնան տոների ավարտը նույնականացնում է յոթերորդ տարվա Շաբաթը: Քրիստոսը, որպես Ալֆա և Օմեգա, Շաբաթը դրել է «22» երկու վկաների սկզբում և վերջում՝ հարյուր քառասունչորս հազարների քահանայության շղթայի մեջ:

Յոթերորդ օրվա Շաբաթը հատուկ լույսն էր 1844 թվականին հակառակական Քավության Օրվա սկզբում, իսկ յոթերորդ տարվա Շաբաթի լույսը՝ վերջում: Յոթերորդ օրվա Շաբաթը նաև Ղևտական «23»-ի առաջին սուրբ ժողովն էր, ինչպես որ յոթերորդ տարվա Շաբաթը գլխում վերջին սուրբ ժողովն է: Շաբաթը «23» գլխում քահանայի գծի ալֆան և օմեգան է: Առաջին յոթերորդ օրվա Շաբաթը, հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության ալֆան է, իսկ վերջին յոթերորդ տարվա Շաբաթը, հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության օմեգան է:

«Նրանք, ովքեր հաղորդակցվում են Աստծու հետ, քայլում են Արդարության Արեգակի լույսի մեջ: Նրանք չեն անարգում իրենց Փրկչին՝ Աստծու առաջ իրենց ճանապարհը ապականելով: Երկնային լույսը փայլում է նրանց վրա: Երբ նրանք

մոտենում են այս երկրի պատմության ավարտին, Քրիստոսի և Նրան վերաբերող մարգարեությունների մասին նրանց գիտությունը մեծապես աճում է: Նրանք անսահման արժեք ունեն Աստծու աչքում, որովհետև միության մեջ են Նրա Որդու հետ: Նրանց համար Աստծու խոսքը գերազանց գեղեցկության և գրավչության է: Նրանք տեսնում են դրա կարևորությունը: Ճշմարտությունը բացահայտվում է նրանց: Մարմնավորման վարդապետությունը օժտվում է մեղմ ճառագայթումով: Նրանք տեսնում են, որ Սուրբ Գիրքը այն բանալին է, որը բացում է բոլոր խորհուրդները և լուծում բոլոր դժվարությունները: Նրանք, ովքեր չեն կամեցել ընդունել լույսը և քայլել լույսի մեջ, չեն կարողանա հասկանալ աստվածապաշտության խորհուրդը, բայց նրանք, ովքեր չեն երկմտել վերցնել խաչը և հետևել Հիսուսին, կտեսնեն լույսը Աստծու լույսի մեջ»: The Southern Watchman, April 4, 1905.

Այստեղ, «այս երկրի պատմության գրեթե ավարտին», հակապատկերային Քավության Օրվա վերջում, «մարդեղության վարդապետությունը» օժտված է «մեղմ» պայծառությամբ, ինչպես յոթերորդ օրվա շաբաթի վարդապետությունը՝ հակապատկերային Քավության Օրվա սկզբում:

«Հիսուսը բարձրացրեց տապանակի կափարիչը, և ես տեսա քարեղեն տախտակները, որոնց վրա գրված էին Տասը պատվիրանները: Ես զարմանքով համակվեցի, երբ տեսա չորրորդ պատվիրանը՝ հենց տասը պատվիրանների կենտրոնում, և այն շրջապատված էր լույսի մեղմ փառապսակով: Հրեշտակն ասաց. «Այն տասից միակն է, որը սահմանում է կենդանի Աստծուն, որ ստեղծեց երկինքն ու երկիրը և այն ամենը, ինչ նրանցում կա: Երբ դրվեցին երկրի հիմքերը, այն ժամանակ դրվեց նաև շաբաթի հիմքը:» Վկայություններ, հատոր 1, 75:

Յոթերորդ օրվա շաբաթը, որը «հիմք» է, սկսում է Ղևտական «23»-ը, իսկ յոթերորդ տարվա շաբաթը եզրափակում է քահանաների վկայությունը, ինչպես այն ներկայացված է զարնան և աշնան տոներով: Յոթերորդ տարվա շաբաթը ներկայացնում է այն տաճարը, որ կառուցված է հիմքի վրա: Վերջում գտնվող յոթերորդ տարվա շաբաթը ներկայացված է 2,520-ով, ինչպես որ յոթերորդ օրվա շաբաթը ներկայացված է 2,300-ով: Յոթերորդ տարվա շաբաթը ներկայացնում է «մարմնավորման վարդապետությունը»: Յոթերորդ օրվա շաբաթը Արարչի նշանն է, իսկ յոթերորդ տարվա շաբաթը՝ Աստվածության և մարդկության միավորման նշանը:

Գծերը համահարթեցնելով

Երբ Ղևտական քսաներեքում զարնան տոները համադրում ենք աշնան տոների հետ, ապա Զատիկի տոնին հաջորդ օրը հաջորդում է յոթօրյա Բաղարջ հացերի տոնը, և առաջին պտուղների տոնը հաջորդում է այն օրվան, երբ սկսվում է յոթօրյա Բաղարջ հացերի տոնը: Երեք հանգրվան՝ երեք օրում:

Յոթ օրերի ժամանակահատվածը, որ կազմում է Անխմոր հացերի տոնը, սկսվում է սուրբ ժողովով և ավարտվում նույնով: Անխմոր հացերի տոնի սկսվելուց հաջորդ օրը գալիս է Առաջին պտուղների տոնը, և այն ներառում է զարնանային զարու առաջին

պտղի ընծայաբերությունը: Հոգեգալուստը, որը կոչվում է նաև Շաբաթների տոն, տեղի է ունենում Առաջին պտուղների տոնից հիսուն օր հետո, ինչը նշանավորում է յոթշաբաթյա ժամանակահատվածի սկիզբը, որն ավարտվում է քառասունիններորդ օրը, որին հաջորդում է Հոգեգալուստը, որ նշանակում է հիսուն:

Զատիկը սկսվում է տասնչորսերորդի երեկոյան: Զատիկը սուրբ ժողով չէ:

Այնուհետև՝ տասնհինգերորդ օրը, գալիս է բաղարջ հացի յոթօրյա տոնը: Յոթօրյա տոնի առաջին օրը և վերջին օրը սուրբ ժողովներ են:

Հաջորդ օրը՝ տասնվեցերորդ օրը, հասնում է առաջին պտուղների օրը: Այնուհետև սկսվում են այն յոթ շաբաթները, որոնք նշանավորվում են Պենտեկոստեի տոնով, և Պենտեկոստեն յոթ սուրբ ժողովներից մեկն է, որոնք ներկայացված են զարնանային և աշնանային տոներում: Առաջին պտուղների օրը սուրբ ժողով չէ:

Ապա յոթերորդ ամսվա առաջին օրը շեփորների տոնը սուրբ ժողով է:

Յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը Քավության օրը սուրբ հավաք է, բայց տոն չէ:

Վրանաց տոնի առաջին օրը սուրբ ժողով է: Յոթօրյա տոնից հետո գալիս է վրանաց ութերորդ օրը, թեև ութերորդ օրը համարվում է տոներով ներկայացված ժամանակաշրջաններից դուրս: Այդ ութերորդ օրը սուրբ ժողով է:

Սա հավասարվում է յոթ սուրբ ժողովների, եթե ներառեք յոթերորդ օրվա Շաբաթը, որ նախաբանում է տոները: Յոթ սուրբ ժողովներ և յոթ տոներ, թեև դրանք այլ կերպ են համընկնում, քան սուրբ ժողովները: Առաջին և վերջին սահմանանիշերը Շաբաթներ են՝ նախ օրը, ապա տարին: Այն տոների շրջանակում, որոնք առանձնացվում են ալֆա և օմեգա Շաբաթների միջև, կան յոթ տոներ և հինգ սուրբ ժողովներ: Եթե ներառեք ալֆա յոթերորդ օրվա Շաբաթը և օմեգա յոթերորդ տարվա Շաբաթը, ապա ունեք յոթ սուրբ ժողովներ և յոթ տոներ: Հասկացվում է, որ Տաղավարների ութերորդ օրը տոների մաս չի կազմում և ստեղծում է այն հանելուկը, թե ինչպես է ութերորդը յոթից: Այն միտքը, որ ես այստեղ նշում եմ, այն է, որ Հիսուսը, որպես Պաղմոնի, «23»-րդ գլխի ներսում թվերի տարբերությունները կազմակերպել է բացարձակապես ապշեցուցիչ կերպով:

Գարուն

Գարնանային տոները ներառում են անթթխմոր հացի յոթօրյա տոնական շրջան, որի մեջ սկզբում կա ալֆա սուրբ ժողով, իսկ վերջում՝ օմեգա սուրբ ժողով: Հոգեգալուստը գարնանային տոների երրորդ սուրբ ժողովն է: Հոգեգալուստը վրա է հասնում յոթշաբաթյա ժամանակաշրջանից հետո, որն ավարտվում է հիսուներորդ օրը կատարվող տոնով: Գարնանային տոները բնորոշվում են չորս տոնական օրերով և երեք ժամանակաշրջաններով: Զատիկը, Անթթխմոր հացը, Առաջին Պտուղները և Հոգեգալուստը չորս տոնական օրերն են, իսկ երեք ժամանակաշրջաններն են՝ անթթխմոր հացի յոթ օրերը, այն քառասունինը օրերը, որոնք նախորդում են և ներառում են Հոգեգալուստի հիսուներորդ օրը, և առաջին երեք օրերը, որոնք երեք աստիճաններից բաղկացած ժամանակաշրջան են:

Զատկի շրջանի առաջին պտղի ընծան համապատասխանում է Հոգեգալստյան օրվա առաջին պտղի ընծային. Զատկի եռօրյա ժամանակահատվածում՝ զարու առաջին պտղի ընծաները, և Հոգեգալստին՝ քառասունինը, այսինքն՝ հիսուն օր տևող Հոգեգալստյան շրջանի ավարտին՝ ցորենի առաջին պտղի ընծան:

Անկում

Աշնանային տոները սկսվում են մի որոշակի տոնական օրով, որը սկիզբ է դնում տասնօրյա ժամանակաշրջանի, որ տանում է դեպի դատաստան: Դատաստանից հինգ օր հետո սկսվում է յոթօրյա մի տոն, որի յոթ օրերից առաջինն ու վերջինը բնորոշվում են որպես սուրբ ժողովներ: Տասնհինգերորդից մինչև քսաներկուերորդ օրը նշվում է Տաղավարահարաց տոնը, ապա քսաներեքերորդ օրը նշանավորվում է երկրի շաբաթը:

Երբ մենք աշնան տոները վերցնում և դնում ենք զարնան տոների վրա, ունենում ենք երկու գիծ, որոնցից յուրաքանչյուրն էլ ներկայացված է քսաներկու համարներով, ուստի դրանք ներկայացված են երբայական այբուբենի քսաներկու տառերով: Երբ սա արվում է, առաջին ճանապարհանշանը յոթերորդ օրվա շաբաթի սուրբ ժողովն է, իսկ վերջին ճանապարհանշանը յոթերորդ տարվա շաբաթի սուրբ ժողովն է:

Նաև յոթներորդ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, երբ հավաքած լինեք երկրի պտուղը, Տիրոջը տոն պիտի պահեք յոթ օր. առաջին օրը շաբաթ պիտի լինի, և ութերորդ օրը շաբաթ պիտի լինի: Ղևտական 23:39:

Հոգեգալուստը վաղ անձրևն էր, իսկ Տաղավարահարացը՝ վերջին անձրևը: Հոգեգալուստին Սուրբ Հոգու հեղումը ներկայացված էր մեկ օրով, իսկ Տաղավարահարացով ներկայացված հեղումը մի ժամանակաշրջան է, որ ավարտվում է, և ապա նրան հաջորդում է մի շաբաթ, այսինքն՝ յոթ օրերի ութերորդ օրը: Այն շաբաթը, որ հաջորդում է Սուրբ Հոգու հեղման վերջին դրսևորմանը, ներկայացնում է երկրի շաբաթը՝ նրա հազար տարվա հանգիստը:

«Նեղության ժամանակ մենք բոլորս փախանք քաղաքներից ու գյուղերից, բայց ամբարիշտները հետապնդում էին մեզ, որոնք սրով մտնում էին սրբերի տները: Նրանք սուրբ բարձրացրին՝ մեզ սպանելու համար, բայց այն կոտրվեց և ընկավ՝ ծղոտի պես անգոր: Այնժամ մենք բոլորս օր ու գիշեր աղաղակեցինք ազատագրման համար, և աղաղակը բարձրացավ Աստծու առաջ: Արևը ծագեց, և լուսինը կանգ առավ: Գետակները դադարեցին հոսելուց: Մութ, ծանր ամպեր բարձրացան և բախվեցին միմյանց: Բայց կար հաստատված փառքի մի պարզ տեղ, որտեղից եկավ Աստծու ձայնը՝ շատ ջրերի ձայնի պես, որ ցնցեց երկինքն ու երկիրը: Երկինքը բացվում ու փակվում էր և խռովության մեջ էր: Լեռները դողում էին քամուց շարժվող եղեգի պես և ամեն կողմ էին նետում ժայռերի պատառիկներ: Ծովը կաթսայի պես եռում էր և քարեր էր դուրս նետում ցամաքի վրա: Եվ մինչև Աստված հայտնում էր Հիսուսի գալստյան օրը և ժամը և Իր ժողովրդին հանձնում էր հավիտենական ուխտը, Նա ասում էր մի նախադասություն, ապա դադար էր առնում, մինչև բառերը տարածվում էին երկրի միջով: Աստծու Իսրայելը կանգնած էր՝ աչքերն ուղղած վեր, լսելով այն խոսքերը, ինչպես դուրս էին գալիս

Եհովայի բերանից և անցնում երկրով մեկ՝ ամենագորեղ որոտների դղրոյունների պես: Դա ահավոր հանդիսավոր էր: Եվ յուրաքանչյուր նախադասության վերջում սրբերը աղաղակում էին. «Փա՛ռք: Ալելուիա՛»: Նրանց դեմքերը լուսավորվել էին Աստծու փառքով, և նրանք փայլում էին այդ փառքով, ինչպես Մովսեսի դեմքը, երբ նա իջավ Սինայից: Ամբարիշտները չէին կարողանում նայել նրանց վրա՝ փառքի պատճառով: Եվ երբ անվախճան օրհնությունը հռչակվեց նրանց վրա, ովքեր պատվել էին Աստծուն՝ սուրբ պահելով Նրա Շաբաթը, հնչեց հաղթության մի հզոր աղաղակ գազանի և նրա պատկերի վրա»:

«Այն ժամանակ սկսվեց հոբելյանը, երբ երկիրը պիտի հանգստանար»: Early Writings, 34.

Հոբելյանը հիսուներորդ տարին է՝ յոթ տարիներից կազմված յոթ շրջափուլերից հետո, ինչը նույնն է, ինչ 49 օրերը, որոնք տանում են դեպի Պենտեկոստեի հիսուներորդ օրը: Երբ աշնան տոների շարքը միացվում է զարնան տոների հետ, ստացվում են 49 օրեր, որոնք տանում են դեպի Պենտեկոստե, ինչը նշանավորում է Տաղավարահարաց յոթօրյա ժամանակաշրջանի սկիզբը: Պենտեկոստեն և Տաղավարահարաց տոնը համընկնում են, և միասին դրանք ցույց են տալիս վերջին անձրևի ժամանակաշրջանը, որը սկսվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքից և շարունակվում է մինչև փորձաշրջանի փակվելը, Տիրոջ վերադարձը, և ապա երկրի հանգիստը, ինչպես ներկայացված է յոթերորդ տարվա շաբաթով, այսինքն՝ Տաղավարահարաց տոնի յոթի ութերորդով:

Երբ մենք համադրում ենք քսաներկու համարներից կազմված երկու շարքերը, դա անում ենք մի քանի պատճառներով: Երկու շարքերն էլ բաղկացած են քսաներկու համարներից, իսկ քսաներկուն 220-ի տասանորդն է՝ Աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանիշ:

Երկու տողերն էլ ներկայացնում են եբրայերեն այբուբենը՝ բաղկացած քսաներկու տառերից:

Երկու գծերն էլ ներկայացնում են տոները:

Երկու գծերն էլ ներկայացնում են տարվա երկու հնձաշրջանները:

Երկու գծերն էլ ներկայացնում են Քրիստոսի գործը գավթում, Սուրբ տեղում և Ամենասուրբ տեղում: Ղևտականը վերաբերում է քահանաներին, իսկ Հիսուսը երկնային Քահանայապետն է: Այս պատճառներով մենք իրավացի ենք տող առ տող մեթոդաբանությունը կիրառելու Ղևտական քսաներեքերորդ գլխի քառասունչորս համարների վրա:

Հոգեգալուստը քրիստոնեության համար վաղ անձրևն էր, իսկ Տաղավարահարացը՝ քրիստոնեության համար ուշ անձրևը: Հետևաբար մենք զարնան «Հոգեգալստյան օրը» համադրում ենք աշնան Տաղավարահարաց յոթ օրերի հետ: Երբ Քույր Ուայթն ասում է. «Նեղության ժամանակ մենք բոլորս փախանք քաղաքներից և գյուղերից», նա մատնանշում է այն ժամանակը, երբ Աստծո ժողովուրդը հալածանքի պատճառով

ապրում է անապատում: Տաղավարահարաց տոնի ընթացքում տաղավարներում բնակվելը նախապատկերում է այն պատմությունը, որ անմիջապես տանում է դեպի երկրի համար շաբաթօրյա հոբելենական հանգիստը:

Հոգեգալստյան օրը նշանավորում է Տաղավարահարաց յոթ օրերի սկիզբը: Այնուհետև հոբելյանը ներկայացվում է ութերորդ օրով, այսինքն՝ Տաղավարահարաց յոթ օրերի ութերորդ օրով: Տաղավարահարաց տոնից հինգ օր առաջ էր Քավության օրը: Այսպիսով, Հոգեգալստից՝ որ նշանավորում է Տաղավարահարաց սկիզբը, հինգ օր առաջ նշանավորվում է դատաստանը: Քավության օրվա դատաստանից տասը օր առաջ է Փողերի տոնը: Երբ այս գծերը միացվում են, Հոգեգալստով ներկայացված կիրակնօրյա օրենքից հինգ օր առաջ նշանավորվում է դատաստանը: Դրանից տասը օր առաջ նշանավորվում է Փողերի տոնը:

Քրիստոսի մկրտությունը ներկայացնում էր Նրա մահը, թաղումը և հարությունը: Այդ երեք քայլերը ներկայացված են Նրա մահով՝ Զատիկի ժամանակ, Նրա թաղմամբ և Շաբաթ օրը հանգստով, և Նրա հարությամբ՝ Կիրակի օրը: Նրա մահվան, թաղման և հարության երեք օրերը մեկ նշանաբար են, որը բաղկացած է երեք քայլերից: Ուստի գարնան և աշնան տոների երկու գծերի համադրությունը մենք սկսում ենք հարությունից: Երրորդ օրվա հարությունը սկսում է քառասունինը օր տևող մի ժամանակաշրջան, որը տանում է դեպի Պենտեկոստե, որը Կիրակնօրյա օրենքն է: Այդ քառասունինը օր տևող ժամանակաշրջանին նախորդում է անխմոր հացի տոնը, որը սկսվում է մեկ օր առաջ և շարունակվում է առաջին պտուղների օրվանից հինգ օր հետո:

Առաջին պտուղների հարությունից մինչև կիրակնօրյա օրենքը քառասունինը օր է, իսկ կիրակնօրյա օրենքը՝ հիսուներորդ օրը: Կիրակնօրյա օրենքից հինգ օր առաջ ներկայացված է դատաստանը, և այդ դատաստանից տասը օր առաջ նշված է փողերի նախազգուշացումը: Հարությունը առաջին սահմանաբարն է, ապա հինգ օր անց անխմոր հացի ժամանակաշրջանն ավարտվում է: Անխմոր հացի ավարտից երեսուն օր անց տեղի է ունենում փողերի նախազգուշացումը: Տասը օր անց նշվում է Քավության Օրվա դատաստանը, և հինգ օր անց գալիս է Հոգեգալստյան կիրակնօրյա օրենքը:

Սա նույնականացնում է յոթ նշաձողեր՝ զիժ առ զիժ կիրառության մեջ գարնանային և աշնանային տոների՝ անթթխմոր հացի սկզբը, հարությունը, անթթխմոր հացի ավարտը, փողերի զգուշացումը, դատաստանը, Հոգեգալուստը և վերջին անձրևը: Այդ յոթ նշաձողերը տեղադրված են ալֆա յոթերորդ օրվա շաբաթի և օմեգա յոթերորդ տարվա շաբաթի սահմաններում: Երկու շաբաթների միջև ընդգրկված այդ յոթ նշաձողերը առանձնացնում և նույնականացնում են հնգօրյա մի ժամանակաշրջան, որին հաջորդում են երեսնօրյա մի ժամանակաշրջան, տասնօրյա մի ժամանակաշրջան, հնգօրյա մի ժամանակաշրջան և յոթնօրյա մի ժամանակաշրջան:

Երբ ապա համապատասխանեցնում ենք Քրիստոսի հարությունը, տեսնում ենք քառասունօրյա մի ժամանակաշրջան, որի ընթացքում Նա «երես առ երես» ուսուցանում էր աշակերտներին, և ապա համբարձվեց: Այնուհետև տասը օր աշակերտները

վերնատանն էին: Այդ տասը օրերն ավարտվեցին Հոգեգալստյան օրը, որը Կիրակնօրյա օրենքն է: Սա Ղևտական «23»-ով ներկայացված քահանաների գծին ավելացնում է քառասունօրյա մի ժամանակաշրջան և տասնօրյա մի ժամանակաշրջան:

Հարությունից մինչև Անթթխմոր հացի ավարտը հինգ օր կա, ապա՝ երեսուն օր մինչև շեփորի զգուշացումը, ապա՝ հինգ օր մինչև Քրիստոսի համբարձումը, ապա՝ հինգ օր մինչև դատաստանը, ապա՝ հինգ օր մինչև Պենտեկոստեի վերջին անձրևի յոթ օրերը:

Անխմոր հացերի յոթ օրերի սկզբին հաջորդ օրը տեղի է ունենում երախայրիքների հարությունը: Հարությունը տեղի է ունենում անխմոր հացերի յոթ օրերի ընթացքում, և հարությունից հինգ օր անց անխմոր հացերի շրջանն ավարտվում է:

Անխմոր հացի ավարտից երեսուն օր անց փողերը նշանավորում են նախագգուշացում:

Փողերի նախագգուշացումից հինգ օր անց Քրիստոսը, քառասուն օր ուսուցանելուց հետո, համբարձվեց: Նրա համբարձումը նշանավորեց վերնատանը տասը օրերի սկիզբը:

Այնուհետև Նրա համբարձումից հինգ օր անց դատաստանը նշանավորվում է:

Հինգ օր անց Պենտեկոստեի կիրակնօրյա օրենքը բացում է վերջին անձրևի յոթօրյա ժամանակահատվածը:

Հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, որ հետևում են Գառին, ուր էլ որ Նա գնում է: Եղիան և Մովսեսը սպանվեցին 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Նրանք սպանվեցին այնտեղ, որտեղ նաև մեր Տերը խաչվեց: Քրիստոսի հարությունը նախապատկերեց 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ի հարությունը: Այդ թվականից առաջ՝ 2023 թվականի հուլիսին, անապատում մի ձայն սկսեց հնչեցնել մի պատգամ, որ ներկայացված է որպես անթթխմոր հաց: Թթխմորը ներկայացնում է մոլորություն, կեղծավորություն և մեղք, իսկ անապատից եկած պատգամը անթթխմոր էր: 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը, Ղևտական «23»-ը կազմավորել է հարյուր քառասունչորս հազարի քավության մի շրջանակ: Այդ շրջանակը համընկնում է Միլլերի երազի, Մաղաքիա երրորդի և Հայտնության տասնիններորդ գլխի երկնքի պատուհանների հետ: Այն համընկնում է սուրբ շաբաթվա երրորդ և իններորդ ժամերի հետ՝ մ.թ. 27-ից մինչև 34 թվականների ընթացքում:

Այս հարցերի քննարկումը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Եվ գիտությամբ սենյակները պիտի լցվեն ամեն տեսակ թանկարժեք և գեղեցիկ հարստությամբ»:

«Մտքի և հոգու համար, ինչպես նաև մարմնի, Աստծո օրենքն է, որ զորությունը ձեռք է բերվում ջանքով: Զարգացնողը վարժությունն է: Այս օրենքին ներդաշնակ՝ Աստված Իր խոսքում տվել է մտավոր և հոգևոր զարգացման միջոցները»:

«Աստվածաշունչը պարունակում է այն բոլոր սկզբունքները, որոնք մարդկանց անհրաժեշտ են հասկանալու համար, որպեսզի պատրաստվեն թե՛ այս կյանքի, թե՛

գալիք կյանքի համար: Եվ այս սկզբունքները կարող են հասկացվել բոլորի կողմից: Ոչ ոք, որ ունի նրա ուսմունքը գնահատելու հոգի, չի կարող Աստվածաշնչից թեկուզ մի միայն հատված կարդալ՝ առանց դրանից որևէ օգտակար միտք ստանալու: Բայց Աստվածաշնչի ամենաարժեքավոր ուսուցումը չի ձեռք բերվում պատահական կամ անկապ ուսումնասիրությամբ: Նրա ճշմարտության մեծ համակարգն այնպես ներկայացված չէ, որ շտապող կամ անփույթ ընթերցողը կարողանա այն զանազանել: Նրա զանազան շատերը թաքնված են մակերևութից շատ խոր, և կարող են ձեռք բերվել միայն ջանադիր որոնմամբ և անընդհատ ջանքով: Այն ճշմարտությունները, որոնք կազմում են այդ մեծ ամբողջությունը, պետք է փնտրվեն ու հավաքվեն՝ «այստեղ մի քիչ, այնտեղ մի քիչ»: Եսայիա 28:10»:

«Երբ այսպես քննությամբ հայտնաբերվեն և համախմբվեն, կերևա, որ նրանք կատարելապես հարմարեցված են միմյանց: Յուրաքանչյուր Ավետարան լրացնում է մյուսներին, յուրաքանչյուր մարգարեություն՝ մեկ ուրիշի բացատրությունն է, յուրաքանչյուր ճշմարտություն՝ մի այլ ճշմարտության զարգացումը: Հրեական տնտեսության նախատիպերը պարզաբանվում են ավետարանով: Աստծո խոսքում յուրաքանչյուր սկզբունք ունի իր տեղը, յուրաքանչյուր փաստ՝ իր նշանակությունը: Եվ ամբողջական կառուցվածքը՝ թե՛ իր մտահղացմամբ, թե՛ իր իրականացմամբ, վկայում է իր Հեղինակի մասին: Այդպիսի կառուցվածք ո՛չ միտք, բացի Անսահմանի մտքից, չէր կարող ո՛չ խորհել, ո՛չ էլ կերտել:»

«Տարբեր մասերը քննելիս և նրանց փոխհարաբերությունն ուսումնասիրելիս մարդկային մտքի բարձրագույն կարողությունները լարվում են ամենախնտենսիվ գործունեության մեջ: Ոչ ոք չի կարող նման ուսումնասիրությամբ զբաղվել՝ առանց մտավոր ուժ զարգացնելու:»

«Եվ ոչ միայն ճշմարտությունը որոնելու և այն ի մի բերելու մեջ է կայանում Սուրբ Գրքի ուսումնասիրության մտավոր արժեքը: Այն կայանում է նաև ներկայացված թեմաները ըմբռնելու համար պահանջվող ջանքի մեջ: Միայն առօրյա, սովորական հարցերով զբաղված միտքը թերզարգանում և թուլանում է: Եթե այն երբեք չի լարվում՝ ըմբռնելու վեհ և լայնածավալ ճշմարտություններ, ապա ժամանակի ընթացքում կորցնում է աճելու կարողությունը: Այս անկումից պահպանելու և զարգացման խթան հանդիսանալու համար ոչինչ չի կարող հավասարվել Աստծո խոսքի ուսումնասիրությանը: Որպես մտավոր կրթության միջոց՝ Աստվածաշունչն ավելի ազդեցիկ է, քան որևէ այլ գիրք, կամ բոլոր մյուս գրքերը միասին: Նրա թեմաների վեհությունը, նրա արտահայտությունների արժանապատիվ պարզությունը, նրա պատկերների գեղեցկությունը կենդանացնում և բարձրացնում են մտքերը այնպես, ինչպես ուրիշ ոչինչ չի կարող: Որևէ այլ ուսումնասիրություն չի կարող այնպիսի մտավոր գործություն հաղորդել, ինչպիսին տալիս է հայտնության ահեղ ճշմարտությունները ըմբռնելու ջանքը: Այն միտքը, որ այսպես շփման մեջ է դրվում Անսահմանի խորհուրդների հետ, չի կարող չընդարձակվել և չգորանալ:»

«Եվ առավել ևս մեծ է Աստվածաշնչի գործությունը հոգևոր բնույթի զարգացման մեջ: Մարդը, որ ստեղծված է Աստծո հետ հաղորդակցության համար, միայն այդպիսի հաղորդակցության մեջ կարող է գտնել իր իսկական կյանքն ու զարգացումը:

Ստեղծված լինելով՝ Աստծո մեջ գտնելու իր գերագույն ուրախությունը, նա ուրիշ ոչնչի մեջ չի կարող գտնել այն, ինչը կարող է խաղաղեցնել սրտի տենչերը, հազեցնել հոգու քաղցն ու ծարավը: Նա, ով անկեղծ և ուսանելի հոգով ուսումնասիրում է Աստծո խոսքը՝ ձգտելով ըմբռնել դրա ճշմարտությունները, կապի մեջ կմտցվի դրա Հեղինակի հետ, և, եթե ոչ իր իսկ ընտրությամբ, նրա զարգացման հնարավորությունների համար սահման չկա»:

«Իր ոճերի ու նյութերի լայն բազմազանությամբ Աստվածաշունչը մի բան ունի, որ կարող է հետաքրքրել ամեն միտք և դիմել ամեն սրտի: Նրա էջերում գտնվում են ամենահնագույն պատմությունը, կյանքին ամենահավատարիմ կենսագրությունը, պետական կառավարման և ընտանիքի կարգավորման համար տրված այնպիսի սկզբունքներ, որոնց մարդկային իմաստությունը երբեք չի հավասարվել: Այն պարունակում է ամենախոր փիլիսոփայությունը, ամենաքաղցր ու ամենավսեմ բանաստեղծությունը, ամենակրքոտն ու ամենահուզիչը: Նույնիսկ այսպես դիտարկվելիս Աստվածաշնչի գրությունները արժեքով անչափ բարձր են որևէ մարդկային հեղինակի ստեղծագործություններից. բայց անսահմանորեն ավելի լայն ընդգրկմամբ, անսահմանորեն ավելի մեծ արժեքով են դրանք, երբ դիտվում են իրենց առնչությամբ այն մեծ կենտրոնական մտքին: Այդ մտքի լույսի ներքո դիտված՝ յուրաքանչյուր թեմա ստանում է նոր նշանակություն: Ամենապարզ ձևով արտահայտված ճշմարտությունների մեջ ներառված են սկզբունքներ, որոնք երկնքի չափ բարձր են և ընդգրկում են հավիտենությունը»:

«Աստվածաշնչի կենտրոնական թեման, այն թեման, որի շուրջ ամբողջ գրքի յուրաքանչյուր այլ թեմա համախմբվում է, փրկագնման ծրագիրն է՝ մարդկային հոգու մեջ Աստծու պատկերի վերականգնումը: Եղեմում արտասանված դատավճռի մեջ հնչած հույսի առաջին ակնարկից մինչև Հայտնության գրքի այն վերջին փառավոր խոստումը՝ «Նրանք պիտի տեսնեն Նրա երեսը, և Նրա անունը պիտի լինի նրանց ճակատների վրա» (Հայտնություն 22:4), Աստվածաշնչի յուրաքանչյուր գրքի և յուրաքանչյուր հատվածի հիմնական բովանդակությունը այս սքանչելի թեմայի բացահայտումն է՝ մարդու վեր բարձրացումը, Աստծու զորությունը, «որ մեզ հաղթություն է տալիս մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի միջոցով»: Ա Կորնթացիներ 15:57:

«Նա, ով ըմբռնում է այս միտքը, իր առջև ունի ուսումնասիրության անսահման դաշտ: Նա ունի այն բանալին, որը նրա համար կբացի Աստծո խոսքի ողջ գանձարանը»:

«Փրկագնման գիտությունը բոլոր գիտությունների գիտությունն է. այն գիտությունը, որ անկյալ չեղած աշխարհների հրեշտակների և բոլոր բանական էակների ուսումնասիրության առարկան է. այն գիտությունը, որ գրավում է մեր Տիրոջ և Փրկչի ուշադրությունը. այն գիտությունը, որ թափանցում է Անսահմանի մտքում խնամքով պահպանված նպատակի մեջ՝ «հավիտենական ժամանակների ընթացքում լռությամբ պահված» (Հռոմեացիներ 16:25, R.V.). այն գիտությունը, որ անվախճան դարերի ընթացքում լինելու է Աստծո փրկագնվածների ուսումնասիրության առարկան: Սա ամենաբարձր ուսումնասիրությունն է, որով մարդը կարող է զբաղվել: Ինչպես ոչ մի այլ ուսումնասիրություն, այն կկենդանացնի

միտքը և կվեհացնի հոգին»:

«Գիտության գերազանցությունն այն է, որ իմաստությունը կյանք է տալիս նրանց, ովքեր այն ունեն»։ «Այն խոսքերը, որ Ես ասում եմ ձեզ,— ասաց Հիսուսը,— հոգի են և կյանք են»։ «Եվ սա է հավիտենական կյանքը, որ ճանաչեն Քեզ՝ միակ ճշմարիտ Աստծուն, և Նրան, Ում Դու ուղարկեցիր»։ Ժողովող 7:12; Հովհաննես 6:63; 17:3, R.V.

«Աշխարհները գոյության կոչած ստեղծագործ ուժը Աստծո խոսքի մեջ է։ Այս խոսքը գործություն է հաղորդում. այն կյանք է ծնում։ Ամեն պատվիրան խոստում է. կամքով ընդունված, հոգու մեջ ընկալված՝ այն իր հետ բերում է Անսահմանի Կյանքը։ Այն կերպափոխում է բնությունը և հոգին վերստեղծում է Աստծո պատկերով։»

Այսպես հաղորդված կյանքը նույն կերպ պահպանվում է։ «Ամեն խոսքով, որ դուրս է գալիս Աստծու բերանից» (Մատթեոս 4:4), մարդը պիտի ապրի։

«Միտքը, հոգին, կառուցվում է այն բանով, որով սնվում է. և մեզնից է կախված որոշել, թե ինչով պիտի սնվի այն։ Ամեն մարդու իշխանության սահմաններում է ընտրել այն թեմաները, որոնք պիտի զբաղեցնեն մտքերը և ձևավորեն բնավորությունը։ Սուրբ Գրքերին դիմելու արտոնություն ունեցող յուրաքանչյուր մարդու մասին Աստված ասում է. «Ես նրան գրել եմ Իմ օրենքի մեծամեծ բաները»։ «Կանչի՛ր Ինձ, և Ես քեզ կպատասխանեմ ու քեզ ցույց կտամ մեծ և զորավոր բաներ, որոնք դու չգիտես»։ Ովսեե 8:12; Երեմիա 33:3:»

«Աստծո խոսքը իր ձեռքում ունենալով՝ յուրաքանչյուր մարդ, որտեղ էլ որ իր կյանքի վիճակը լինի, կարող է ունենալ այնպիսի ընկերակցություն, ինչպիսին ինքը կընտրի։ Նրա էջերում նա կարող է հաղորդակցվել մարդկային ցեղի ամենաազնիվ ու լավագույն ներկայացուցիչների հետ և կարող է ունկնդրել Հավիտենականի ձայնը, երբ Նա խոսում է մարդկանց հետ։ Երբ նա ուսումնասիրում և խորհրդածում է այն թեմաների շուրջ, որոնց մեջ «հրեշտակները ցանկանում են թափանցել» (Ա Պետրոս 1:12), նա կարող է ունենալ նրանց ընկերակցությունը։ Նա կարող է հետևել երկնային Վարդապետի քայլերին և լսել Նրա խոսքերը այնպես, ինչպես երբ Նա ուսուցանում էր լեռան, դաշտի և ծովի մոտ։ Նա կարող է ապրել այս աշխարհում՝ երկնքի մթնոլորտում, երկրային վշտացած և փորձվող մարդկանց հաղորդելով հույսի մտքեր և սրբության տենչանքներ, ինքն էլ ավելի ու ավելի մոտենալով Անտեսանելիի հետ հաղորդակցությանը, ինչպես նա հնում, որ քայլում էր Աստծո հետ՝ գնալով ավելի ու ավելի մոտենալով հավիտենական աշխարհի շեմին, մինչև որ դռները կբացվեն, և նա այնտեղ կմտնի։ Նա իրեն օտար չի զգա։ Այն ձայները, որ նրան կդիմավորեն, սրբերի ձայներն են, որոնք, թեև անտեսանելի, երկրի վրա նրա ընկերակիցներն էին՝ ձայներ, որոնք նա այստեղ սովորել էր զանազանել և սիրել։ Նա, ով Աստծո խոսքի միջոցով ապրել է երկնքի հետ հաղորդակցության մեջ, իրեն տանն ինչպես կզգա երկնքի ընկերակցության մեջ»։ Կրթություն, 123–127: